

Paní Milada Dagmar Vorlíčková (93 let; narozena roku 1930) celý svůj život bydlí na Praze 7. Narodila se v porodnici *U Apolináře*, mládí prožila na Letné a posledních šedesát let žije v Holešovicích. Svůj život považuje za šťastný, a to přesto, že válka a politika ovlivnily kdejaký jeho aspekt.

Školní fotografie

Již od dětství ji provázely potravinové lístky, vysvědčení měla v němčině a chodila do holčíčí školy, přičemž jich bylo čtyřicet ve třídě. Má ale i hezké vzpomínky: jak v zimě chodila s ostatními dětmi bruslit na zamrzlou Vltavu, do kina, do skautského oddílu...

Se vzděláváním to neměla vůbec snadné – roku 1944 dostala propouštěcí vysvědčení a musela jít na jeden rok do *Školy pro ženská povolání* (pozn.: stála naproti Rudolfínu), protože ještě nebyly nové osnovy pro školství.

Následně nastoupila na Obchodní akademii, které se později říkalo Hospodářská škola. Ve dvaceti letech se vdala (pozn.: její svatba byla první svatbou na Národním výboru) a narodil se jí syn, nepokračovala tedy ve studiu a začala pracovat. Čtyři roky byla zaměstnaná v podnikovém říditelství u Masarykova nádraží, ale vyhodily ji kvůli politickým prověrkám. Na to si našla práci jako účetní v hotelu Alcron a tam už zůstala – pracovala zde 30 let. Nejvíce pyšná je na sebe za to, že udělala maturitu.

Na spartakiádě

Zažila padání bomb na Prahu 14. února 1945, invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa v srpnu 1968, mnoho let komunistické vlády, Sametovou revoluci, povodeň v roce 2002 - ale nedovolila, aby ji to připravilo a radost ze života. Třicet let dělala cvičitelku v Sokole a účastnila se pěti spartakiád; obzvláště ty byly její velkou vášní.

Na závěr rozhovoru, který jsme s ní vedly, se s námi tato inspirativní dáma podělila o nejednu radu do života. Doporučila nám, abychom se nevδάvaly moc brzy, „četly, četly, četly“ (především Hobuleť), naučily se co nejvíce jazyků a nikdy nezapomínaly, že na světě je přeci krásně.